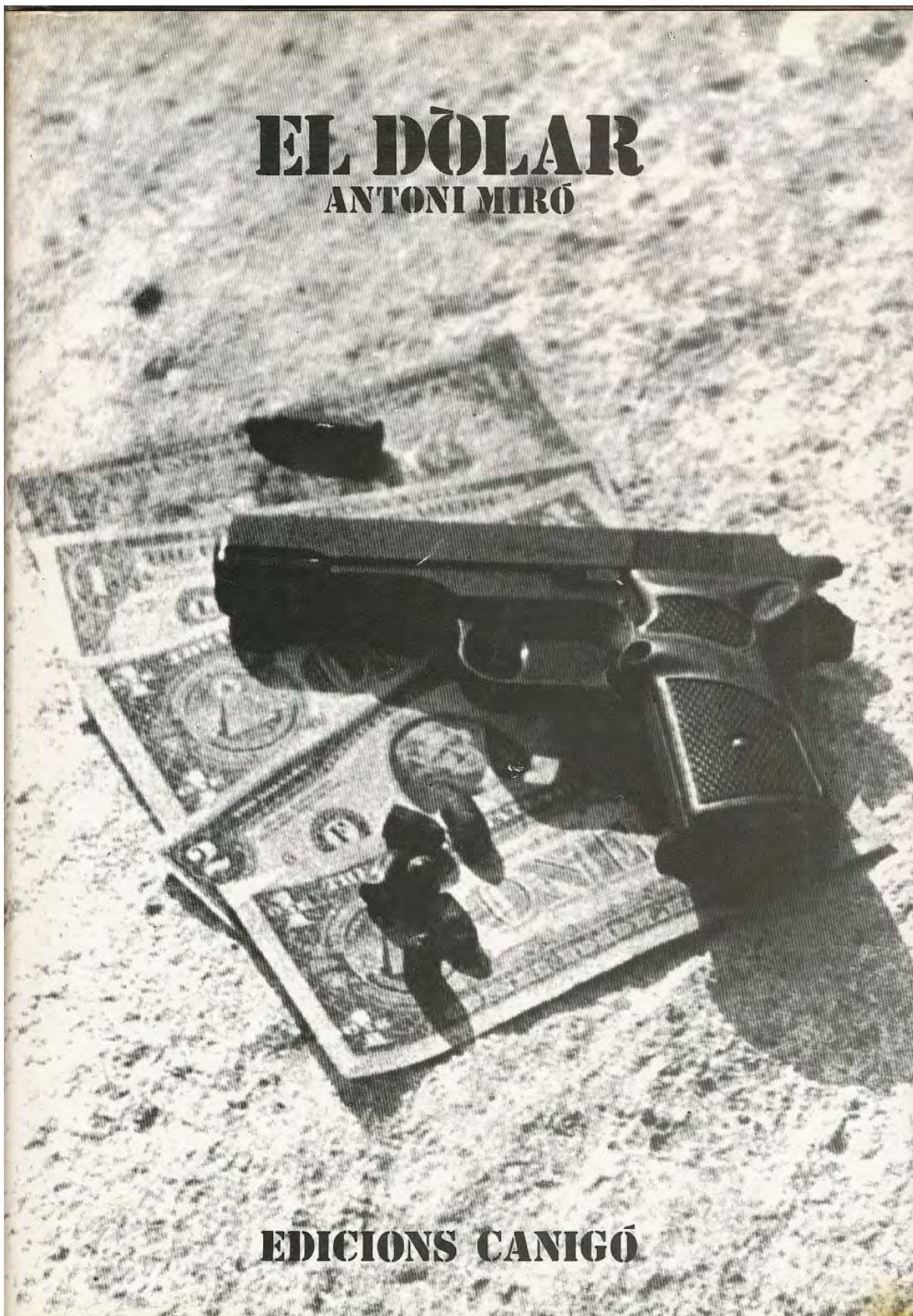

EL DÒLAR

ANTONI MIRÓ

EDICIONS CANIGÓ

En el fons de la sostinguda i protèica feina d'Antoni Miró hi ha des del primer dia, una decisió crítica projectada damunt l'home i damunt la societat que l'home occidental ha creat. Unes vegades és el crit de denúncia, unes altres és el sarcasme revulsiu, de tant en tant és la mateixa incongruència d'un art acorralat per les pròpies hipòtesis. D'aquí la profunda suggestió que en deriva. I la lliçó.

JOAN FUSTER

Pense que és el resultat plàstic el que hi ha que lloar en les obres realitzades per Antoni Miró. El resultat més encara que els arguments que el construeixen, es el que proclama –en l'artista alcoià– llur capacitat interpretadora de la realitat que mitjançant llurs pintures reconstrueix.

Pintures que en la seua altra vessant criden –no pas sempre amb furor, sí amb ironia– llur inconformisme. Contestació que expressa reinventant, remodelant, transformant expressions que en altre moment trobaren, també, altre clixè, definitiu, en la història: precisament en aquella que va trobar –en el seu temps– ressó feliç en la pintura.

Ressò que Antoni Miró –en desvirtuar-lo– fa seu en les obres –pintura i metallgràfica– posant de relleu una posició mental –possiblement ètica– que encerta a traduir, com ja he dit, en plàstica.

Plasticitat de la qual no hi és absent –està palpable– el seu domini de la composició que li permet fer i desfer arguments pictòricament.

FRANCESC GALÍ

Antoni Miró es proposa una crònica –i una crítica– de les dades històriques que ens dominen: l'opressió (formal o estructural), les guerres, les revolucions traïdes, les segregacions racials. En d'altres casos la crònica es refereix a formes més subtils d'aqueixa mateixa opressió: els mites alienants, els paranys de la tecnologia, la manipulació de les capacitats humanes (l'amor especulat en consumisme eròtic, per exemple).

L'eficàcia crítica del treball de Miró esdevé derivada del sistema signic que aplica

a llurs representacions. El «pop», les modulacions obtingudes de l'art cinètic o d'experiències òptiques, la utilització de trames d'impressió, el grafisme «còmic» s'articulen als nostres ulls en un còdi visual que és el nostre, el dels nostres dies tecnificats i massificats. Miró palesa en el seu treball «qualitats» visuals que, precisament, són distintives i característiques de la societat que qüestionem.

(Del llibre: «Anales»)

ANTONIO GAMONEDA